

האשה: פריטי ארווי

פ עמייים, בשבוע שעבר, הודיעה ה-

לראשונה, מעוצמת השפלות כאשר פידאי בשערי עזה רצח את אביגיל ודניאל ה- קטנים, ילדיהם של רוברט ופריטי ארווי. בשניה — מעוצמת הגבורה, כאשר האב השכול, שקבר זה עתה את שתי הגופות הקטנות, אמר: "אינני שונא את האנשים שעשו זאת."

את תגובת העם כולו, נוכח משפט זה, הביעה בפשטות ראש הממשלה גל- דה מאיר, במיברק ששלחה למיטת חוליה של האם השכולה: "אני משתתפת באבלכם הכבד על מה שקרה. גבורתכם, בכך שאיני

"דוד, דוד, כבר אין לנו את אביגיל", אמרה פריטי

כס שונאים את האויב, היא גבורה גדולה מאוד."

גבורה — זוהי המילה שבה משתמשים גם רופאי בית-החולים המרכזי בבאר-שבע, שם שוכנת, פצועה קשה, האם השכולה. לבית-החולים זה זרם, מאז מלחמת ששת הימים, חלק גדול מפצועי חזית הדרום, רופי אי בית-החולים הורגלו, בשלוש השנים ה- אחרונות, לים של דם וסבל. "אבל בגבורה כזאת עוד לא פגשנו" אומרים הם על פריטי ארווי. מרגע שהתעוררה מהניתוח, נמ- צאת פריטי בהכרה — ומגלה כוח רצון, במאבקה על חייה, המעורר הערצה ללא קץ.

בורה — זהו המיטען המחזיק ברגע זה את רוברט ארווי. גבורה ותקווה, כי לאחר ילדיו, תישאר לו לפחות אשתו. הוא איבד לשעה קלה תקווה זו, כיום השישי האחרון. היה זה כאשר רופא צעיר בבית-החולים גילה בפניו את דעתו על סי- כוייה של פריטי, שנפגעה קשה בגבה וב- חלק גופה התחתון מרסיסי הרימון שהרג את ילדיה: "היא סובלת מזהימה", דיווח ה- רופא לרוברט, "ונאלצת לקבל כמויות עצו- מות של פנוצילין. אני בספק אם ליבה יחזיק מעמד בכך למעלה משבוע." היה זה או שהבעל דעך לפתע, כאילו כבתה בו שלהבת החיים. הוא חזר לאיתנו רק לאחר שמנהל המחלקה הכירורגית חי- ווה בפניו דעה שונה.

כיברקה של ראש-הממשלה איננו ה- תבים והמיברקים מוסיף להגיע. מיהודים — ומערבים. אני מזועזע מהפסע האיום ה- זה, כתב תושב ערעה. "מה שגרם לי לכתוב לכם — זה התגובה של האבא של הילדים, שהוא בכל זאת לא שונא ערבים." האיש הומץ את ההורים השכולים להת- ארח בביתו.

אחרים לא הסתפקו במיכתבים. שיך מו- חמד עלי אל-ג'עברי, ראש עיריית חברון, נפגש לפי בקשתו עם הוריו של האב ה- שכול, ביקש בפניהם את סליחת הערבים כולם. "מעשה זה הוא בושה לכל ערבי אמיתי", אמר.

שני חיילי מילואים דתיים לא היססו לנ- סוע בשבת, שהיה יום חופשתם היחיד, ל- בית-החולים, ביקשו רק ללחוץ את ידו של האב השכול.

בתוך יום האהבה הנה שוכנת האם ה- שכולה, אשה יפהפייה ששערה עשוי בשתי צמות, לידה בעלה — ובאותה רוח מופ- לאה באותה גבורה נדירה, מתכוננת איתו את העתיד:

— אך שותק. גם אשתו, כמושב לידו, דר- ממת. "הגב נשבר לי, בוב", היא אומרת.

כ מוב, יצא בוב מהמכונית, עמד רגע תווה כשמוחו משותק. אחר שב והת- עורר. הוא חזר אל מאחורי ההגה, גילה ש- המכונית פועלת. הוא פנה לעבר תחנת ה- משטרה של עזה, כשהוא מדליק אורות וצו- פר לאורך כל הדרך. פריטי ומרק שתקו, ורק אביגיל המשיכה ללחוש ללא הרף: דדי,

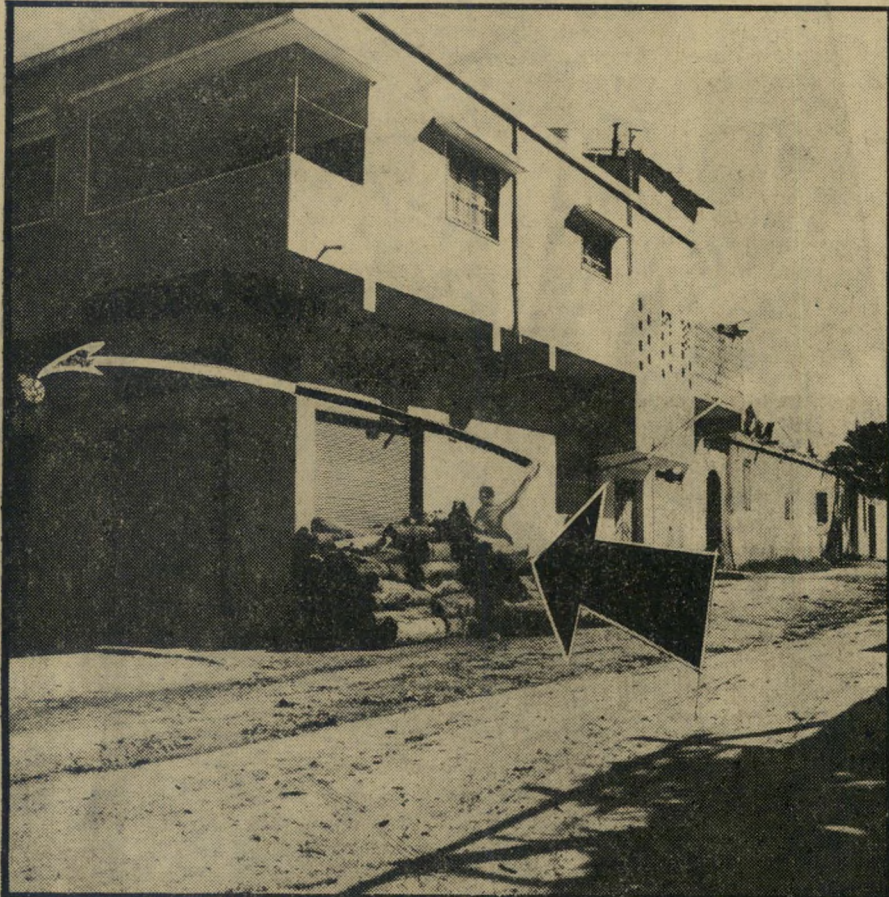
הוא נכנס בדהרה לחצר תחנת-המשטרה, כשהוא ממשיך לצפור ללא הרף. וכאן — היכתה לו פגישה נוראה נוספת: הוא נתקל ביצורים דמויי-אנוש, שסירבו

תי לו: בית-חולים, בית-חולים! פצועים! ה- ילדים שלי! פריטי!

הוא לא זז! הבן-אדם הזה לא זז! הוא עמד במרחק קטן מהמכונית — ולא זז! למה? למה הוא לא מראה לי איפה בית- החולים? הלא שם, במכונית, מרק ואביגיל ופריטי? וזה נראה לי שכל הזמן נגמר, ששעות כבר עברו, שעוד מעט יהיה חושך!

ואני חושב, שאולי הוא לא מבין. שאולי הוא לא יודע מה אני רוצה ממנו, מפני שזה הרי לא יכול להיות, שבן-אדם יבין מה קרה ויידע מה רוצים ממנו ויעמוד ככה ולא יזוז.

אני פותח את הדלת האחורית, ואני לוקח את אב בשתי הידיים, ואני לוחץ אותה

מכאן נודע הרימון זהו המקום ממנו זרק הפידי את הרימון, ב- כביש הראשי ליד מחסני אונריא. הפידי (מצו- ייר בתצלום משליך את הרימון) הסתתר מאחורי בולי העץ. כאשר ביצע את הרצח, היה המקום שוקק אדם והחניות פתוחות — שלא כבתמונה, שצולמה בשעות העוצר לאחר מעשה.

אל הגוף שלי, ואני יודע שהיא מתה, ואני מושיט אותה אל הבן-אדם הזה, ואני אומר לו: ילדים, ילדים, בית-חולים, בית-חולים! ועדיין הוא לא זז. מסתכל — ולא זז.

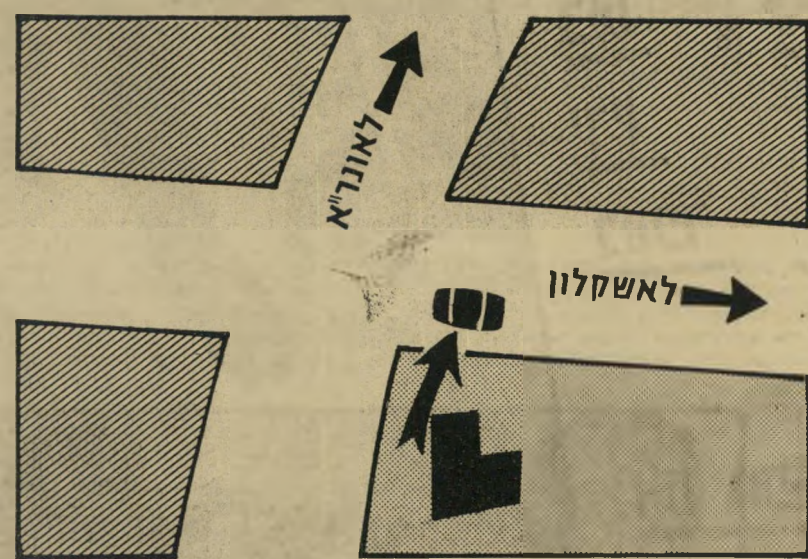
בא אדם אחר. הסתכל עלי ועל אביגיל. צעקתי: בית-חולים, בית-חולים! הוא תקע בי מבט ואמר באנגלית מלה אחת: שתוקי! ואני אומר לו: אבל הילדים, אבל פריטי!

הוא הסתלק, לא ראיתי לאן הוא הלך. אבל ראיתי מכונית של המשטרה מתח- לה לנסוע. אז נסעתי אחריה. לא ידעתי לאן. פחדתי, שהוא נוסע מדי לאט. אז צפר- תי וצפרתי ואז היה נדמה לי, שהוא נוסע עוד יותר לאט.

לבוסף הגענו. זה היה בית-חולים או מחנה. היו שם חיילים ורופא. הרופא טיפל במרק. אביגיל היתה מתה.

מרק שכב על שולחן אחד. פריטי שכבה על הריצפה. את אביגיל הניחו על שולחן אחר. לא טיפלו בפריטי. אני ירדתי על ה- ברכיים עליי פריטי, החזקתי לה את ה- ראש קצת יותר גבוה. ביקשתי שיביאו כר לפריטי, לשים לה מתחת לראש. הביאו. פרי- טי ביקשה: "בוב, בוב, כבר אין לנו אביגיל, לך תראה את מרק, לך תראה מה עושים לו."

הלכתי אל מרק. מרק עוד היה חי. הוא נשם. הוא הסתכל בי. אני ראיתי אותו שוכב על המיטה והרגליים שלו היו תלויות משני הצדדים, כמו אברים שלא שייכים לגוף שלו. הוא לא בכה. הוא הסתכל בי בעיניים כואבות. הפנים שלו היו מעוותים. הוא לחש: "אבא, אבא" והוא עוד פעם הסתכל בי ועשה תנועה קלה בראש. ואני ראיתי שהוא

כך זה ערה מכונית הקורטינה של משפחת ארווי היתה בנוקדה שבה היא מצוירת במפה. מייד לאחר הצומת, כאשר פגע בה ה- רימון. המיבנה דמוי ה- ההפוכה הוא הבית שבצילו הסתתר משליך הרימון. כשנשמעה ההתפוצצות, עצר אבי המשפחה אינסטינקטיבית את המכונית. כאשר גילה כי שני ילדיו ואשתו פצועים ושותיידם, ניסה להתניעה מחדש, הצליח — ופנה לכיוון תחנת המשטרה.

להחיש עזרה לשני הילדים הקטנים, שחי- הם טיפסו לריצפה כמעד לגופם השסוע.

על מה שאירע מכאן ואילך, מספר רוברט: בא אל המכונית בן-אדם אחד, ערבי. צעק: